

ve  pomagati: imel je namreč raka v želodcu.

Pavli se je smilil ubogi mo ; s svojim milim pogledom, s svojo krotko potrpežljivostjo, s katero je prenašal vse bolečine, zanimal jo je.

Iz prva ga ni nadlegovala z govorjenjem; ko se je pa za nekoliko časa okre al, sedla je poleg njegove postelje na stol in ga jela tolažiti. Solze so mu

rosile oči, ko ga je te ila z verskim upanjem, in tiho je dejal:

«Predobra rešiteljica moja: jedina tolažba zame je misel na srečno krščansko smrt. Zadnja ura mi ne pride nepričakovana; vsak dan se pripravljam nanjo, dotle pa prepuščam sebe vsega božji volji.» Sam je zahteval duhovnika in lepo in vspodbudno je prejel sv. zakramente. Pavlo je ganila njegova pobožnost.



Pogled na Koprivnik. (Fotografoval B. Lerg porer.)

«Povejte mi, ljubi mo , kaj vas je pa tako vleklo k našemu zavodu?» vprašala ga je Pavla, potem, ko se je  e nekoliko udomačil.

«Da morete vse umevati, morate čuti vso mojo zgodbo. Dolga in žalostna je; vašemu nedolžnemu ušesu se mi zdi pregrda, vendar sem vam, dobrotnici svoji, dolžan povedati kaj ve  o sebi!» In bolnik je jel pripovedovati nam  e znano povest nesrečnega delavca Petra Kosma. Samo to dostavljamo i  nje, da je, prišedši iz ječe, trdno držal svoje sklepe, da se ni nikdar več pridružil

svojim bivšim tovarišem. Zvedel je, kje je njegova hčerka, in sree ga je gnalo vsak dan pred zavod; noter se ni predrznil; štel se je za nevrednega, da bi prestopil prag hiše ljubezni. Zato je nepopisno vesel stisnil svojo hčerko v naročje, ko so mu jo pripeljali. Ko se je za nekaj dnij nekoliko okre al, odv dli so ga v bolnico. In tam se je   njim seznanil pisatelj teh spominov.

Večkrat sva se razgovarjala, pa vselej sem se čudil, kako popolnoma je preorala božja milost njegovo srce. Na bolniški postelji je živel samo premislje-